Lietas Nr. 111016016
Lietas arhīva Nr. 105AA-0004-17/05

SPRIEDUMS
Valmierā 2017.gada 16.martā

Vidzemes apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese G.Kukaine
tiesnese E.Driba
tiesnesis M.Lapiņš
rakstveida procesā izskatīja administratīvā pārkāpuma lietu sakarā ar /pers. A/, personas kods /personas kods/, iesniegto apelācijas sūdzību par Cēsu rajona tiesas 2016.gada 15.decembra spriedumu.

Aprakstošā daļa

2016.gada 26.augustā Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākais inspektors M.Ševšeļovs sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF823302 par to, ka 2016.gada 26.augustā plkst.17.05 /pers. A/ vadīja transportlīdzekli *VW* ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/ Rīgā pa Miera ielu no Tallinas ielas puses Mēness ielas virzienā ar ātrumu 60 km/h (iespējamais minimālais ātrums 57 km/h) pie atļautā braukšanas ātruma 30 km/h, ko nosaka ceļa zīme Nr.323. Administratīvā pārkāpuma protokolā norādīts, ka tādā veidā /pers. A/ pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 101.punkta prasības, un viņa pārkāpums kvalificēts pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) 149.^{8}panta astotās daļas. Protokola sastādītājs konstatējis LAPK 34.panta otrajā daļā paredzēto atbildību pastiprinošo apstākli un par izdarīto pārkāpumu nolēmis uzlikt /pers. A/ naudas sodu astoņdesmit *euro* apmērā.

/pers. A/ minēto lēmumu par administratīvā soda uzlikšanu pārsūdzēja Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldē (turpmāk - augstākā iestāde), lūdzot lēmumu atcelt. Iesniedzējs paskaidrojis, ka atļauto braukšanas ātrumu nav pārsniedzis, par cik tas nav iespējams, jo konkrētajā vietā braukšanas josla ir pārāk šaura, lai pa to brauktu ar ātrumu 60 km/h, un norādījis, ka protokolā rakstītajam nepiekrīt, uzskata, ka policijas darbinieks sajaucis transportlīdzekļus, nepareizi izmērījis vai arī radaram bijušas problēmas.

A r Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2016.gada 28.septembra lēmumu Nr.2279 atstāts negrozīts Kārtības policijas pārvaldes Patruļpolicijas pārvaldes Ceļu policijas bataljona jaunākā inspektora M.Ševšeļova 2016.gada 26.augusta lēmums par administratīvā soda uzlikšanu, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta. Augstākā iestāde, izvērtējot lietas materiālus, secinājusi, ka ir noskaidroti LAPK 272.pantā paredzētie apstākļi, un atzinusi, ka /pers. A/ vaina Ceļu satiksmes noteikumu 101.punkta pārkāpšanā ir pierādīta, par ko viņam pamatoti atbilstoši LAPK 149.^{8}panta astotajai daļai piemērots naudas sods astoņdesmit *euro* apmērā. No lēmuma motivācijas izriet, ka pēc iepazīšanās ar pārkāpuma vietā veikto video ierakstu augstākā iestāde secinājusi, ka no video ieraksta skaidri un nepārprotami nosakāms, ka braukšanas ātrums 60 km/h fiksēts tieši transportlīdzeklim *VW* ar valsts reģistrācijas numuru /TL numurs/, kuru vadījis /pers. A/, kas apstiprinās arī ar administratīvā pārkāpuma protokolu Nr.PF823302, policijas darbinieka M.Ševšeļova dienesta ziņojumu un paša /pers. A/ iesniegumu. Lēmumā norādīts, ka lietā esošie pierādījumi, proti, atkārtotās verificēšanas sertifikāts Nr.E0461V15, apliecina, ka mērierīce - radars Genesis II Select Nr.G2S 33897, ar kuru veikta ātruma kontrole, ir derīgs autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei līdz 2016.gada 6.septembrim. Lēmumā atzīts, ka, fiksējot pārkāpumu, un administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas laikā policijas darbinieks rīkojās savas kompetences ietvaros un saskaņā ar Latvijas Republikas likumiem, un viņa rīcībā nav konstatēti policijas darbinieka darbu reglamentējošo normatīvo aktu pārkāpumi, kā arī nav konstatēti apstākļi, kas dotu pamatu apšaubīt policijas darbinieka objektivitāti un iespējas fiksēt pārkāpumu. Augstākā iestāde ņēmusi vērā to, ka pārkāpuma izdarīšanas vietā, atsakoties parakstīt administratīvā pārkāpuma protokolu, /pers. A/ nekādus paskaidrojumus nav sniedzis, tāpēc iestāde uzskatījusi, ka /pers. A/ nav bijušas pretenzijas pret protokola saturu. Augstākā iestāde atsaukusies uz Administratīvās apgabaltiesas 2009.gada 15.decembra spriedumā lietā Nr.A42499107 pausto atzinumu, ka, ja persona patiešām nav vainīga, tad tā ir ieinteresēta uzreiz pēc pārkāpuma sniegt patieso lietas apstākļu izklāstu sīkā paskaidrojumā; sniegt paskaidrojumus ir personas tiesības, ja viņa tās neizmanto, tad vēlāk vairs nevar atsaukties uz saviem pirmajiem paskaidrojumiem. Vislielākā ticamība esot dodama tieši pirmajiem paskaidrojumiem, kamēr personai vēl nav bijis laika izdomāt sev izdevīgāku versiju.

Augstākās iestādes lēmumu /pers. A/ pārsūdzēja Cēsu rajona tiesā, lūdzot šo lēmumu atcelt un izbeigt lietu, kā arī lūdzot piedzīt no policijas materiālos zaudējumus 515 *euro* apmērā, morālo zaudējumu 500 *euro* apmērā un anulēt verificēšanas sertifikātu. Iesniegtajā sūdzībā /pers. A/ vērsis tiesas uzmanību uz to, ka policijas darbinieks ir melojis, jo vietā, kur viņš tika apturēts, nav iespējams braukt ar administratīvā pārkāpuma protokolā norādīto ātrumu. Kā arī norāda, ka ceļa zīme "Maksimālā ātruma ierobežojums" izvietota blakus tramvaja brauktuvei un laikā, kad brauc tramvajs, vispār nav saskatāma. /pers. A/ atsaucies uz Eiropas Ekonomiskās komisijas Iekšzemes transporta komitejas Konvencijas par ceļa zīmēm un signāliem 6.pantu, kas noteic, ka "zīmes jāizvieto tā, lai vadītāji, kam tās domātas, varētu tās viegli un savlaicīgi atpazīt", un Latvijas Valsts Standartu LVS277-2:2016. 6.1.10.punktu, kas noteicis, ka "ceļa zīmes, izņemot atsevišķus šajā standartā minētos gadījumus, jāuzstāda ceļa labajā pusē aiz nomales. Uz ceļiem, kur ir vismaz divas joslas braukšanai katrā virzienā, zīme, izvērtējot tās sniegto informāciju un vietējos apstākļus, jādublē, ja to var aizsegt pa labajām malējām joslām braucoši liela izmēra transportlīdzekļi". Iesniegtajos papildinājumos /pers. A/ norādījis, ka lietas materiāliem pievienotais video neattiecas uz izskatāmo lietu, jo tajā nav redzams viņa automašīnas numurs, turklāt video esot viltots, jo tajā ir izgriezti kadri. Savukārt radara verificēšanas sertifikāts esot anulējams, jo radara kļūda var būt 3 km/h, bet video radara rādījums mainoties pat par 22 km/h vienas sekundes laikā.

Tā kā /pers. A/ un Valsts policijas Rīgas reģiona pārvalde nepieteica lūgumu izskatīt lietu tiesas sēdē, tad pirmās instances tiesā administratīvā pārkāpuma lieta izskatīta rakstveida procesā. Ar Cēsu rajona tiesas 2016.gada 15.decembra spriedumu Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes priekšnieka vietnieka A.Pumpura 2016.gada 28.septembra lēmums Nr.2279 atstāts negrozīts, bet /pers. A/ sūdzība noraidīta. /pers. A/ lūgums par materiālo zaudējumu un morālā zaudējuma piedziņu, kā arī iesniegums par radara sertifikāta anulēšanu atstāts bez izskatīšanas.

Pirmās instances tiesa nav konstatējusi LAPK 289.^{12}panta pirmajā daļā norādītos pamatus, lai pēc savas iniciatīvas lemtu par pārsūdzētā lēmuma atcelšanu un lietas nosūtīšanu jaunai izskatīšanai. Cēsu rajona tiesa atzinusi, ka augstākā iestāde pareizi noteikusi, ka ir izdarīts LAPK 149.^{8}panta astotajā daļā paredzētais pārkāpums un tā izdarīšanā vainojams transportlīdzekļa vadītājs /pers. A/, un secinājusi, ka pārsūdzētajā lēmumā ietvertais pamatojums

ir pareizs un pilnībā pietiekams, līdz ar to pirmās instances tiesa pievienojusies augstākās iestādes nolēmuma motivācijai, papildus sniedzot savu argumentāciju.

Cēsu rajona tiesa atsaukusies uz pastāvošo judikatūru attiecībā uz kritērijiem, kas ņemami vērā, lai būtu pamats administratīvo pārkāpumu uzskatīt par maznozīmīgu, un atzinusi, ka konkrētajā gadījumā /pers. A/ izdarītais administratīvais pārkāpums nav atzīstams par maznozīmīgu, lai piemērotu LAPK 21.pantu, jo LAPK 149.^{8}panta astotās daļas sankcijā paredzēts naudas sods astoņdesmit *euro* apmērā. Pirmās instances tiesa norādījusi, ka transportlīdzekļa vadītājam ir jāievēro Ceļu satiksmes likuma normas un 2015.gada 2.jūnija Ministru kabineta noteikumu Nr.279 "Ceļu satiksmes noteikumi" 99.punktā noteiktais pienākums, transportlīdzekļa vadītāja rīcībai visos gadījumos jāatbilst Ceļu satiksmes noteikumiem, izņemot tādu gadījumu, kad pastāv objektīvi apstākļi, kuru dēļ noteikumus nav iespējams izpildīt.

Pirmās instances tiesai tāpat kā augstākai iestādei nav radušās šaubas par policijas darbinieka M.Ševšeļova profesionalitāti, darbojoties ar ātruma noteikšanas iekārtu Genesis II Select Nr.G2S 33897, fiksējot tās mērījumus un attiecinot tos uz video redzamajiem transportlīdzekļiem. Pēc video noskatīšanās pirmās instances tiesa atzinusi, ka transportlīdzekļa numurs nav saskatāms, bet ir redzams, ka administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā 2016.gada 26.augustā plkst.17.05 brauc tumšas krāsas automobilis, kurš pārsniedz ātruma ierobežojumu. Ar Tiesu Informācijas Sistēmā pieejamo CSDD reģistra informāciju iegūts apstiprinājums, ka /pers. A/ pieder tumši zilas krāsas transportlīdzeklis *VW Passat Variant* ar reģistrācijas numuru GG9906. Cēsu rajona tiesa ņēmusi vērā arī to, ka /pers. A/ nenoliedz, ka konkrētajā laikā Rīgā vadījis minēto automašīnu, un atzinusi par pierādītu, ka /pers. A/ pārkāpa Ceļu satiksmes noteikumu 101.punktu, tāpēc viņš pamatoti sodīts par šādu pārkāpumu. Pirmās instances tiesa nav konstatējusi, ka video ieraksts būtu viltots vai ka tajā būtu izgriezti kādi fragmenti, līdz ar to /pers. A/ norādi uz iespējamo video ieraksta viltojumu tiesa atzinusi par nepamatotu. /pers. A/ pieteiktos lūgumus par materiālo zaudējumu 515 *euro* apmērā un morālā zaudējuma 500 *euro* apmērā piedziņu no Valsts policijas un iesniegumu par radara sertifikāta anulēšanu Cēsu rajona tiesa, pamatojoties uz LAPK 39.panta trešo daļu, atstājusi bez izskatīšanas.

Par pirmās instances tiesas spriedumu /pers. A/ iesniedzis apelācijas sūdzību, lūdzot atcelt pieņemto lēmumu lietā Nr.PF823302 un izbeigt administratīvo lietu. /pers. A/ uzskata, ka lieta pirmās instances tiesā pēc būtības netika izskatīta. Sūdzībā norādīts, ka uzrādītais ātrums notikuma vietā atšķiras no pievienotā ātruma video ierakstā, līdz ar to pastāvot šaubas, ka laiks ir precīzs un ir saistīts tieši ar viņa automašīnu. Neesot izskatīta iespēja, ka mērierīce varēja būt bojāta, jo GPS koordinātes video ierakstā uzrāda pavisam citu atrašanās vietu, ne tur, kur faktiski stāvēja policijas automašīna. Sūdzības iesniedzējs uzskata, ka ar šādu ierīci, kas pilnībā nedarbojas, nevar veikt mērījumus, kā arī nav saskatāms nekas kopīgs starp sertificēto iekārtu Genesis II Select Nr.G2S 33897 un video ierakstu, ko iesniegusi policija. /pers. A/ apelācijas sūdzībā vērsis uzmanību uz to, ka jau iepriekšējā sūdzībā viņš norādīja uz nepareizu satiksmes organizāciju konkrētajā ceļa posmā, ko pamatojis ar šādiem argumentiem. Braucot pa Miera ielu no Tallinas ielas puses Mēness ielas virzienā, pie krustojuma ar Alojas ielu esot uzstādīta rīkojuma zīme "Braukt taisni". Šī zīme uzstādīta ielas labajā pusē aiz tramvaja sliežu klātnes, un otra šāda ceļa zīme pirmo zīmi dublē virs brauktuves, kas uzskatāmi pierādot, ka satiksmes organizētājs apzinās, ka ielas labajā pusē ceļa zīmi var nepamanīt (piemēram, ja brauc tramvajs). Taču apmēram 10 metrus aiz krustojuma ar Alojas ielu ielas labajā pusē esot uzstādīta ceļa zīme "Maksimālā ātruma ierobežojums" 30 km/h, taču šī ceļa zīme virs brauktuves netiekot dublēta, lai gan ceļa situācija, apstākļi un pati notikuma vieta ir identiski tai pašai, kas atrodas pāris metrus pirms ātruma ierobežojuma, un kur ceļa zīme "Braukt taisni" dublējas. Maksimālā ātruma ierobežojumu ielas labajā pusē fiziski nevarot redzēt, jo, pirmkārt, ja blakus pa tramvajam paredzēto brauktuvi brauc tramvajs, tad šīs ceļa zīmes redzamību pilnībā aizsedz tramvaja korpuss, otrkārt, šim ceļam ir divas brauktuves, bet ceļa zīme uzstādīta tikai tramvaja brauktuvei. Pirmās instances tiesa šo būtisko apstākli neesot vērtējusi.

/pers. A/ apelācijas sūdzībā atkārtoti atsaucies uz Eiropas Ekonomiskās komisijas Iekšzemes transporta komitejas Konvencijas par ceļa zīmēm un signāliem 1.panta d) apakšpunktu, kurā sniegta "brauktuves" definīcija, vēršot tiesas uzmanību uz to, ka konkrētajā notikuma vietā ir divas brauktuves, kas viena no otras atdalītas ar līmeņa starpību. Ceļa zīme "Maksimālā ātruma ierobežojums" esot novietota labā pusē tramvaja brauktuvei, kas ir otrā brauktuve, tāpēc šī ceļa zīme attiecoties tikai uz tramvaju. Citiem transportlīdzekļiem, kas brauc blakus tramvajam, šī ceļa zīme fiziski neesot redzama. Ja šī ceļa zīme attiektos arī uz citiem transportlīdzekļiem, kas brauc pa Miera ielas brauktuvi, kas klāta ar asfaltbetonu, tad šai zīmei būtu jābūt novietotai pa labi no brauktuves, tātad, starp asfaltbetonu un tramvaja brauktuvi, vai jādublējas virs transportlīdzekļu brauktuves, lai nepārprotami būtu skaidrs, ka šī ceļa zīme attiecas ne tikai uz tramvajiem, kas brauc pa citu brauktuvi, ir cita seguma un atrodas izvietota ar līmeņa starpību, bet arī uz visiem pārējiem transportlīdzekļiem. Tāpat apelācijas sūdzībā dota atsauce uz minētās Konvencijas 6.pantu, kas noteic, ka zīmes jāizvieto tā, lai vadītāji, kam tās domātas, varētu viegli un savlaicīgi atpazīt. Zīmēm parasti jābūt novietotām kustības virzienam atbilstošā ceļa pusē, tomēr tās var tikt novietotas vai atkārtotas virs brauktuves. Jebkurai kustības virziena pusē novietotai zīmei jābūt atkārtotai virs brauktuves vai brauktuves pretējā pusē, ja vietējie apstākļi ir tādi, ka vadītāji, kam ceļa zīme ir paredzēta, varētu to laikus nepamanīt.

/pers. A/ apelācijas sūdzībā norādījis, ka viņa iesniegtajos foto uzņēmumos esot redzams, ka konkrētajā vietā Miera ielā ceļa zīme "Maksimālā ātruma ierobežojums" ir uzstādīta labajā pusē tikai tramvaja brauktuvei un nedublējas virs brauktuves, pa kuru viņš (/pers. A/) braucis, un nav pamanāma, bet pāris metrus pirms šīs vietas ceļa zīme "Braukt taisni" dublējas un ir pamanāma. Savukārt citos foto uzņēmumos esot redzams, ka zīmes katrai brauktuvei tiek uzstādītas atsevišķi. /pers. A/ uzskata, ka Cēsu rajona tiesa šo argumentu ir ignorējusi. Tas, ka ceļa zīme šajā gadījumā būtu jādublē, atbilstot arī Latvijas Valsts Standarta LVS77-2:2016, kas ir spēkā no 2016.gada 24.marta, 6.1.10 punktā noteiktajam, jo tramvajs aizsedz ceļa zīmes, kas izvietotas pa labi no tramvaja brauktuves, un faktiski ir pielīdzināma atsevišķai joslai. Vēl apelācijas sūdzībā /pers. A/ vērsis uzmanību uz to, ka jau sākotnēji viņš esot atzinis, ka nav braucis ar 30 km/h, bet nav arī braucis ar 60 km/h. Precīzu kustības ātrumu nevarot pateikt, tomēr ātrumam seko un to nepārkāpj, esot braucis ar apdzīvotā vietā atļauto kustības ātrumu. Ņemot vērā, ka konkrētajā ceļa posmā ir nepareizi izvietotas ceļa zīmes, tās nedublējas virs brauktuves, fiziski viņš neesot varējis braukšanas ātrumu ierobežojošo ceļa zīmi pamanīt. Policija nepamatoti uzskatot, ka viņam (/pers. A/) bija jābrauc ar 30 km/h, turklāt ātrums 60 km/h ticis fiksēts ar video iekārtu, kurai ir problēmas ar GPS lokāciju un kurai nav nekāda sakara ar sertificēto iekārtu Genesis II Select Nr.G2S 33897. Tāpat neesot nekādu pierādījumu tam, ka video ir nofilmēta tieši viņa (/pers. A/) vadītā automašīna. Apelācijas sūdzībā pausts viedoklis, ka pirmās instances tiesa, izskatot lietu, nav ievērojusi LAPK 244. un 272.pantu.

Motīvu daļa

Pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas Nr.111016016 materiālus, izvērtējusi lietā iegūtos pierādījumus, pārsūdzētā sprieduma pamatojumu un apelācijas sūdzībā norādītos motīvus, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Cēsu rajona tiesas 2016.gada 15.decembra spriedums atstājams negrozīts, bet /pers. A/ apelācijas sūdzība ir noraidāma.

Apelācijas sūdzība apelācijas instances tiesā saskaņā ar LAPK 289.^{21}panta otro daļu tiek izskatīta rakstveida procesā, jo Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzību iespējams izlemt pēc lietā esošajiem materiāliem. Izskatot sūdzību par pirmās instances tiesas spriedumu, apelācijas instances tiesa pārbauda pieņemtā sprieduma tiesiskumu un pamatotību.

Apelācijas instances tiesa, pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietas materiālus, atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami, atzīstami par ticamiem un pieļaujamiem, lai secinātu, ka /pers. A/ administratīvā pārkāpuma protokolā norādītajā laikā un vietā vadīja automašīnu *VW Passat Variant* ar reģistrācijas numuru GG9906, pārkāpjot ceļa zīmes Nr.323 darbības zonā atļauto braukšanas ātrumu, un viņa darbībās pamatoti konstatēts LAPK 149.^{8}panta astotajā daļā paredzētais pārkāpums, par kura izdarīšanu viņam tiesiski uzlikts naudas sods astoņdesmit *euro* apmērā.

Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka Valsts policijas amatpersonu pieņemtie lēmumi ir pamatoti uz lietā iegūtajiem pierādījumiem un atbilst administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PF823302 konstatētajiem faktiem, līdz ar to pirmās instances tiesa, kā tas izriet no sprieduma motīvu daļas, pamatoti atzinusi, ka Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 28.septembra lēmums Nr.2279 ir atstājams negrozīts. Lai arī sprieduma rezolutīvajā daļā pēc vārdiem "tiesa nosprieda: atstāt negrozītu" kļūdaini ierakstīts *"/pers. A/ sūdzību par"*, no sprieduma motīvu daļas un rezolutīvajā daļā tālāk rakstītā: "Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 28.septembra lēmumu Nr.2279, bet /pers. A/ sūdzību kā nepamatotu un nepierādītu noraidīt", nepārprotami izriet, ka ar Cēsu rajona tiesas 2016.gada 15.decembra spriedumu augstākās iestādes šajā lietā pieņemtais lēmums ir atstāts negrozīts. Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka pirmās instances tiesas sprieduma rezolutīvajā daļā pieļautā pārrakstīšanās kļūda nav pamats sprieduma atcelšanai, jo tā nav ietekmējusi lietas pareizu izspriešanu. Turklāt apelācijas instances tiesai ir iespējams precizēt Cēsu rajona tiesas 2016.gada 15.decembra sprieduma rezolutīvajā daļā kļūdaini formulēto teikumu, izslēdzot no šī teikuma sprieduma būtībai un rezolutīvās daļas kontekstam neatbilstošos vārdus *"/pers. A/ sūdzību par"*.

Atbilstoši pastāvošajai judikatūrai, kura veidojusies, pamatojoties uz Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu, tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa. Vidzemes apgabaltiesa secina, ka pirmās instances tiesa, izskatot /pers. A/ sūdzību par augstākās iestādes lēmumu, pievienojusies pārsūdzētā lēmuma motivācijai, nesniedzot vērtējumu visiem sūdzībā norādītajiem argumentiem, kuri sūdzības iesniedzēja ieskatā bija pamats lēmuma par viņa sodīšanu atcelšanai un administratīvā pārkāpuma lietvedības izbeigšanai. Vidzemes apgabaltiesa uzskata, ka šajā gadījumā tas nav ietekmējis lietas pareizu izspriešanu Cēsu rajona tiesā.

Kā jau norādīts augstākās iestādes 2016.gada 28.septembra lēmumā, kā arī pirmās instances tiesas spriedumā, tad /pers. A/ vaina administratīvā pārkāpuma izdarīšanā ir pierādīta ar policijas darbinieka M.Ševšeļova ziņojumā norādītajiem faktiem par to, ka 2016.gada 26.augustā, pildot dienesta pienākumus Rīgā, Miera ielā, plkst.17.05 viņš fiksējis Ceļu satiksmes noteikumu pārkāpumu, kuru izdarīja /pers. A/, kuram pēc transportlīdzekļa apturēšanas tika izskaidrota pārkāpuma būtība, kā arī uzrādīts video ieraksts. Saskaņā ar policijas darbinieka M.Ševšeļova ziņojumā norādīto, /pers. A/ piekritis pārkāpuma esamībai, bet atteicies parakstīt administratīvā pārkāpuma protokolu, nepaskaidrojot savas rīcības iemeslu. Turklāt Vidzemes apgabaltiesa ņem vērā, ka saskaņā ar LAPK 243.panta ceturto daļu par pierādījumu lietā atzīstamas arī ziņas par faktiem, kuras policijas darbinieks M.Ševšeļovs fiksējis administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā Nr.PF823302.

Vidzemes apgabaltiesa konkrētajā gadījumā nekonstatē apstākļus, kas dotu pamatu šaubām par policijas darbinieka M.Ševšeļova objektivitāti vai norādītu uz viņa tiešu vai netiešu ieinteresētību nepamatoti sastādīt protokolu /pers. A/. Lai konstatētu, ka policijas darbinieks sniedzis nepatiesas liecības, ir jābūt pārliecinošiem pierādījumiem, kā tas izriet no pastāvošās judikatūras. Policijas amatpersonu sastādītiem dokumentiem *a priori* ir publiskā ticamība, ko iespējams apšaubīt, tikai iesniedzot pierādījumus, kas to apstiprina *(sk. Augstākās tiesas 2008.gada 12.novembra rīcības sēdes lēmumu lietā Nr.SKA-647/2008)*. Minētais attiecināms arī uz /pers. A/ pausto uzskatu par lietas materiāliem pievienotā video ieraksta viltošanas faktu. Vidzemes apgabaltiesa nesaskata saprātīgus iemeslus, kā arī /pers. A/ nav norādījis uz tādiem apstākļiem, kādēļ policijas amatpersonai M.Ševšeļovam savā ziņojumā un administratīvā pārkāpuma protokolā būtu jānorāda tādi apstākļi, kas neatbilst patiesībai, vai jāveic video ieraksta falsifikācija. Līdz ar to policijas darbinieka M.Ševšeļova ziņojumā, administratīvā pārkāpuma protokolā un video ierakstā fiksētās ziņas par faktiem ir atzīstamas par ticamiem un pieļaujamiem /pers. A/ vainas pierādījumiem. Turklāt, lai konstatētu video ieraksta autentiskumu, ir nepieciešamas speciālas zināšanas, kādas ne sūdzības iesniedzējam, ne tiesai nav, savukārt ekspertīzi neviens no procesa dalībniekiem lietā nozīmēt nav lūdzis. Tomēr, iepazīstoties policijas iesniegto video ierakstu, ņemot vērā iepriekš minēto, ka konkrētajā lietā nav konstatējama policijas amatpersonu ieinteresētība tieši /pers. A/ nepamatotā sodīšanā, Vidzemes apgabaltiesai nerodas šaubas par video ieraksta autentiskumu. Vienlaikus Vidzemes apgabaltiesa norāda, ka video ieraksts ir tikai viens no pierādīšanas līdzekļiem, bet LAPK 243. un 243.[1]panta normas nenoteic obligātu administratīvā pārkāpuma lietā iegūto ziņu par faktiem fiksēšanu ar tehnisku līdzekļu palīdzību, turklāt nevienam no pierādījumiem LAPK ietvaros nav iepriekš noteikta augstāka ticamības pakāpe attiecībā pret pārējiem pierādījumiem. Kā izriet no lietas materiāliem, tad /pers. A/ vaina ir pierādīta ne tikai ar šajā video ierakstā fiksēto, bet arī ar citiem lietā esošiem pierādījumiem to kopumā un savstarpējā saistībā.

Likums "Par policiju" uzliek Valsts policijai par pienākumu veikt satiksmes uzraudzību. Transportlīdzekļu ātruma kontroles kārtību reglamentē Ceļu satiksmes likuma 43.[4]pants, kas nosaka, ka noteiktā braukšanas ātruma ievērošanu Valsts policija kontrolē ar šim nolūkam paredzētām mērierīcēm. Savukārt prasības mērierīcēm nosaka likums "Par mērījumu vienotību", Ministru kabineta 2007.gada 9.janvāra noteikumi Nr.40 "Noteikumi par valsts metroloģiskajai kontrolei pakļauto mērīšanas līdzekļu sarakstu" un Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumi Nr.981 "Noteikumi par mērīšanas līdzekļu atkārtoto verificēšanu, verificēšanas sertifikātiem un verificēšanas atzīmēm". No minētajiem normatīvajiem aktiem secināms, ka ātruma mērījuma rezultāts ir leģitīms, ja šo mērījumu veic Valsts policijas amatpersona ar ātruma kontroles mērierīci, kas atbilst noteiktām prasībām. Tikai šādiem nosacījumiem atbilstošs ātruma mērījums atzīstams par pieļaujamu braukšanas ātruma pierādīšanas līdzekli. Izejot no minētā, Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka policijas augstākā iestāde un pirmās instances tiesa pamatoti par /pers. A/ vainas pierādījumu atzinušas ar radaru Genesis II Select Nr.G2S 33897 veiktos transportlīdzekļa braukšanas ātruma mērīšanas rezultātus. Lietas materiālos esošais atkārtotās verifikācijas sertifikāts Nr.E0461V15 apstiprina, ka radars Genesis II Select Nr.G2S 33897, ar kuru veikta ātruma kontrole, ir derīgs autotransportlīdzekļu braukšanas ātruma kontrolei līdz 2016.gada 6.septembrim. Līdz ar to Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka šo ierīci varēja izmantot transportlīdzekļu ātruma fiksēšanai, un ar to fiksētais ātrums ir uzskatāms par pieļaujamu pierādījumu lietā. Ātruma mērīšanai izmantotā ierīce ir sertificēta normatīvajos aktos paredzētajā kārtībā un atbilst Ministru kabineta 2006.gada 5.decembra noteikumu Nr.981 prasībām, tādējādi nav pamata apšaubīt tās mērījumu precizitāti, savukārt sūdzības iesniedzēja arguments par ierīces bojājumu nav pamatots. Policijas darbinieks M.Ševšeļovs, sastādot administratīvā pārkāpuma protokolu, ir ņēmis vērā pieļaujamo iekārtas kļūdu un pamatoti konstatējis, ka /pers. A/ vadītā transportlīdzekļa iespējamais minimālais braukšanas ātrums bija 57 km/h.

Lai arī policijas darbinieku liecības pašas par sevi nav uzskatāmas par absolūti ticamām un neapstrīdamām, jo, novērtējot lietas faktiskos apstākļus vai veicot procesuālās darbības, ir pieļaujama neapzināta kļūdīšanās iespēja, tomēr Vidzemes apgabaltiesai nerodas šaubas par to, ka policijas inspektors M.Ševšeļovs braukšanas ātrumu - ne mazāku par 57 km/h, fiksēja tieši /pers. A/ vadītajai automašīnai. Kā jau lietā konstatēts, policijas automašīna Rīgā bija novietota uz Miera ielas ar priekšējo daļu Tallinas ielas virzienā, tādējādi radars fiksēja pa Miera ielu no Tallinas ielas puses Mēness ielas virzienā braucošo transportlīdzekļu ātrumu. No video ieraksta redzams, ka tas veikts 2016.gada 26.augustā no stāvēšanai novietota dienesta transportlīdzekļa, un plkst.17:05:08 tiek fiksēts pretī braucošā transportlīdzekļa ātrums 60 km/h, turklāt pirmais policijas darbinieku virzienā tieši šajā brīdī brauc tumši zilas krāsas transportlīdzeklis *VW Passat Variant*, bet dažus metrus aiz tā mazākā ātrumā brauc transportlīdzeklis *Volvo*, šajā laikā citas automašīnas pretējā virzienā nebrauc, un ceļš ir labi pārredzams. Arī pats /pers. A/, kaut arī sūdzībā norādījis, ka video ierakstā nav saskatāms viņa vadītās automašīnas numurs, tomēr nav noliedzis, ka ir braucis ar konkrēto automašīnu. Lai arī video ierakstā nav saskatāms tumši zilās krāsas automašīnas *VW Passat Variant* reģistrācijas numurs, tomēr lietas materiāliem pievienotā izdruka no CSDD datu bāzes (lietas 30.lapā) apliecina, ka /pers. A/ pieder tieši šādas krāsas, markas un modeļa automašīna ar reģistrācijas numuru GG9906. Šādos apstākļos Vidzemes apgabaltiesai nav pamata apšaubīt, ka brīdī, kad tuvojās minētais transportlīdzeklis un tika fiksēts tā braukšanas ātrums, pēc kā uzreiz transportlīdzeklis tika apturēts, policijas darbinieks M.Ševšeļovs varēja precīzi identificēt gan automašīnas reģistrācijas numuru, gan tās vadītāja personību.

Vidzemes apgabaltiesa nekonstatē šķēršļus, kuri traucētu ātruma fiksēšanai vai ar administratīvā pārkāpuma protokolā fiksēto ātrumu braucošā transportlīdzekļa noteikšanai. Tādējādi izskatāmajā lietā izšķirošas nozīmes nav apstāklim, ka policijas veiktajā video ierakstā nav precīzi saskatāms atļauto braukšanas ātrumu pārsniegušās automašīnas reģistrācijas numurs, jo no lietā fiksētajām ziņām par faktiem to savstarpējā kopsakarā ir iespējams nekļūdīgi noteikt pie administratīvās atbildības saucamo personu. Turklāt /pers.A/pēc administratīvā pārkāpuma protokola sastādīšanas ir iepazinies ar tā saturu, nekādus iebildumus pret protokolā veikto pārkāpuma būtības aprakstu nav izteicis un rakstiskus paskaidrojumus uz vietas nav sniedzis. Versiju, ka ātruma pārkāpums fiksēts citam transportlīdzeklim, /pers. A/ ir izvirzījis, tikai pārsūdzot lēmumu par soda uzlikšanu augstākā iestādē. Līdz ar to šim apgalvojumam ir ievērojami mazāka ticamības pakāpe un tas ir vērtējams kā /pers. A/ aizstāvības versija ar mērķi izvairīties no administratīvās atbildības par izdarīto pārkāpumu.

Aplūkojot apdzīvotās vietas - Rīgas - karti, kas pieejama mājas lapā https://www.google.lv/maps/, un /pers. A/ apelācijas sūdzībā sniegto informāciju par ceļa zīmes Nr.323 "Maksimālā ātruma ierobežojums", kur atļautais braukšanas ātrums ir 30 km/h, novietojumu, redzams, ka ceļa zīme uzstādīta uz Miera ielas posmā no Tallinas ielas virzienā uz Mēness ielu tramvajam paredzētās braukšanas joslas labajā pusē. Šajā ceļa posmā starp automašīnām paredzēto braukšanas joslu un minēto ceļa zīmi esošā tramvaja sliežu ceļa klātne (tramvajam paredzētā braukšanas josla), kas gan ir uzskatāma kā paaugstinājums attiecībā pret pārējo transportlīdzekļu braukšanas joslu, tomēr nav norobežota ar sadalošām joslām vai barjerām. Vidzemes apgabaltiesa pieļauj, ka konkrētajā ceļa posmā ceļa zīmes redzamība var būt ierobežota, ja automašīna un tramvajs pārvietojas vienlaicīgi, bet konkrētajā gadījumā no video ieraksta redzams, ka 2016.gada 26.augustā plkst.17.05 pa šo maršrutu laikā, kad tika konstatēta atļautā braukšanas ātruma pārsniegšana, tramvajs nav braucis, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka būtu pastāvējuši jebkādi šķēršļi, kas liegtu /pers. A/ redzēt šo ceļa zīmi, kuras darbības zonā viņa vadītais transportlīdzeklis nedrīkstēja pārvietoties ar ātrumu, kas lielāks par 30 km/h.

Savukārt /pers.A/ apelācijas sūdzībā norādītais par to, ka viņš fiziski nevarēja šo ceļa zīmi pamanīt, Vidzemes apgabaltiesas ieskatā ir izteikts nevis apgalvojuma formā, ka viņš nav redzējis šo zīmi, jo viņam traucēja kāds šķērslis, bet gan vispārinājuma formā, kas izriet no viņa argumentācijas par to, ka konkrētajā ceļa posmā ir nepareizi izvietotas ceļa zīmes.

Vidzemes apgabaltiesa secina, ka šajā gadījumā, lai /pers. A/ darbībās varētu konstatēt LAPK 149.^{8}panta astotajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma sastāvu, nav nozīmes apstāklim, vai viņš atļautā braukšanas ātruma ierobežojumu neievēroja apzināti vai nepievērsa pietiekamu uzmanību uz ceļa izvietotajām zīmēm. Tas apstāklis, ka vadītājs nepamanīja ceļa zīmi un ka viņš uzskata, ka šajā ceļa posmā ir nepareizi izvietotas ceļa zīmes, nedod pamatu atzīt, ka viņš nav izdarījis administratīvo pārkāpumu. Vidzemes apgabaltiesa uzskata, ka /pers. A/ izdarīja LAPK 149.^{8}panta astotajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu, jo viņam kā transportlīdzekļa vadītājam, kurš ir ieguvis transportlīdzekļa vadīšanas tiesības, ir jāzina Ceļu satiksmes likuma, Ceļu satiksmes noteikumu prasības un jāievēro uzstādītās ceļa zīmes, tomēr viņš šīs prasības netika izpildījis.

Ceļu satiksmes likuma 4.panta astotā daļa noteic, ka satiksmes organizāciju un tās tehnisko līdzekļu izvietojuma atbilstību Latvijā obligāti piemērojamo standartu un citu normatīvu prasībām uzrauga VAS "Latvijas Valsts ceļi", savukārt 38.pantā norādīts, ka satiksmi uz ceļiem organizē ar ceļa zīmēm, ceļa apzīmējumiem, luksoforiem, transporta un gājēju plūsmas nožogojumiem un citiem tehniskajiem līdzekļiem, kas atbilst Latvijā obligāto standartu un citu normatīvu prasībām. Satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu izvietošanu, uzstādīšanu un noņemšanu veic ceļa pārvaldītājs atbilstoši saskaņotajai projekta dokumentācijai vai saskaņojot ar VAS "Latvijas Valsts ceļi". Saskaņojums par satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu izvietošanu, uzstādīšanu un noņemšanu attiecas uz atbilstību standartiem ceļu satiksmes drošības jomā.

Administratīvo tiesu praksē ir atzīts, ka ceļa zīmes ir īpaša veida administratīvie akti, kas ietver vispārēju rīkojumu (*sk. Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamenta 2008.gada 7.marta lēmuma lietā Nr.SKA-213/2008 7.punktu*). Proti, ceļa zīmes regulē nenoteikta skaita satiksmes dalībnieku rīcību nenoteikta skaita gadījumos. /pers. N/ "Latvijas Valsts ceļi" funkcijās ietilpst uzraudzīt ceļu satiksmes organizāciju un tās tehnisko līdzekļu izvietojuma atbilstību Latvijā obligāti piemērojamo standartu un citu normatīvu prasībām, kā arī saskaņot satiksmes organizācijas tehnisko līdzekļu izvietošanu, uzstādīšanu un noņemšanu. VAS "Latvijas Valsts ceļi", izdodot administratīvos aktus par ceļa zīmju izvietošanas saskaņošanu, rīkojas publisko tiesību jomā un ir atzīstama par iestādi Administratīvā procesa likuma 1.panta pirmās daļas izpratnē. VAS "Latvijas Valsts ceļi" ir iestāde, kura izdod administratīvos aktus – ceļa zīmes (*skat. Augstākās tiesas 2010.gada 22.februāra lēmuma lietā Nr.SKA-101/2010 11. un 13.punktu*).

Lietas materiālos nav informācijas, ka ceļa zīme Nr.323 "Maksimālā ātruma ierobežojums", kas Rīgā uzstādīta uz Miera ielas posmā no Tallinas ielas virzienā uz Mēness ielu, neatbilstu Latvijā obligāto standartu un citu normatīvu prasībām. Tāpat lietas materiālos nav informācijas un pierādījumu, ka ceļa pārvaldītājs nav saskaņojis zīmes izvietojumu ar VAS "Latvijas Valsts ceļi" un ka šīs ceļa zīmes izvietojums būtu apstrīdēts atbilstoši Administratīvā procesa likuma prasībām. Vidzemes apgabaltiesa administratīvā pārkāpuma lietā nekonstatē pierādījumus tam, ka iepriekš norādītā ceļa zīme būtu pārvietota citā vietā saistībā ar neatbilstību ceļa zīmju uzstādīšanas standartiem vai Ceļu satiksmes noteikumu prasībām. Saskaņā ar LAPK 289.^{6}panta sesto daļu tiesa nav tiesīga pēc savas iniciatīvas iegūt pierādījumus un tos pārbaudīt.

Saskaņā ar LAPK 244.pantu institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota ar vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas materiāliem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas. No minētā secināms, ka to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, jāizvērtē, aplūkojot visus procesā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Tikai pastāvot saprātīgām šaubām, kuras nevar novērst, tās jāvērtē par labu pārkāpējam. Vidzemes apgabaltiesa nekonstatē tādas saprātīgas šaubas, kuras būtu vērtējamas par labu /pers. A/. Fakts, ka persona, kura ir saukta pie administratīvās atbildības, pauž no Valsts policijas amatpersonām atšķirīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu iestādes lēmumu par administratīvā soda piemērošanu.

Izvērtējusi visus lietā iegūtos pierādījumus to kopumā un savstarpējā saistībā, Vidzemes apgabaltiesai nerodas šaubas par to, ka /pers. A/ ir izdarījis LAPK 149.^{8}panta astotajā daļā paredzēto administratīvo pārkāpumu. Tā kā /pers. A/ par minēto pārkāpumu piemērots attiecīgā panta sankcijā paredzētais naudas sods astoņdesmit *euro* apmērā, kas ir vienīgais soda veida un mērs, kāds noteikts likumā, kuru nevar ietekmēt ne izdarītā pārkāpuma raksturs, ne pārkāpēja personība, ne vainas pakāpe, ne atbildību mīkstinošie vai pastiprinošie apstākļi, ne arī citi apstākļi, tad Vidzemes apgabaltiesa atzīst, ka /pers. A/ noteikts taisnīgs sods, kura samazināšana nav iespējama.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz LAPK 289.^{22}pantu un 289.^{12}panta otrās daļas 1.punktu, Vidzemes apgabaltiesa

nosprieda:

Atstāt negrozītu Cēsu rajona tiesas 2016.gada 15.decembra spriedumu, ar kuru atstāts negrozīts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kārtības policijas pārvaldes 2016.gada 28.septembra lēmums Nr.2279, bet /pers. A/ iesniegto apelācijas sūdzību noraidīt.

Precizēt pirmās instances tiesas sprieduma rezolutīvajā daļā kļūdaini formulēto teikumu, izslēdzot no tā sprieduma būtībai neatbilstošos vārdus *"/pers. A/ sūdzību par"*.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā.

Spriedums sastādīts un pieejams tiesas kancelejā 2017.gada 16.martā pēc plkst.15.00.

Tiesnese	G.Kukaine
Tiesnese	E.Driba
Tiesnesis	M.Lapiņš